

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 680/2015
23.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у радном спору тужиље М.Ф. из К., чији је пуномоћник Д.В., адвокат из К., против туженог М.С., ДОО у К., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.3373/14 од 14.10.2014. године, у седници одржаној 23.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.3373/14 од 14.10.2014. године.

Образложење

Исправљеном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.3373/14 од 14.10.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 бр.1897/12 од 14.04.2014. године. Том пресудом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи као незаконито решење директора туженог бр.3634/12 од 12.06.2012. године и тужени обавезе да је врати на рад и распореди на послове и радне задатке који одговарају врсти и степену њене стручне спреме. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију, предлажући да се одбије.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка на коју ревизијски суд пази по службеној дужности из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП. Ревизијски навод тужиље да је доношењем побијане пресуде учињена битна повреда из тачке 12. цитиране законске одредбе је без

утицаја јер то не може бити ревизијски разлог на основу члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља је била запослена код туженог на неодређено време на радном месту кадровског референта са IV степеном стручне спреме. Одлуком директора туженог о утврђивању технолошких, економских и организационих промена од 23.05.2012. године, одлучено је да се укине радно место референт кадрова за које послове је према Правилнику о организацији и систематизацији послова код туженог који је важио до 23.05.2013. године, био предвиђен 1 извршилац са IV степеном стручне спреме, те да ће радник на овим пословима бити проглашен вишком запослених без доношења програма решавања вишка запослених, уз исплату отпремнине. Организационе промене код туженог спроведене су и кроз Измене и допуне Правилника о организацији и систематизацији послова бр.3202/12 од 23.05.2012. године, тако што је у сектору канцеларија директора укинута радно место референт кадрова, један извршилац са IV степеном стручне спреме. Овај акт је био истакнут на огласној табли туженог и ступио је на снагу 31.05.2012. године, као осмог дана од дана објављивања. Председник синдикалне организације код туженог је у свом мишљењу од 01.06.2012. године дао сагласност на наведене измене. Побујаним решењем туженог бр.3634/12 од 12.06.2012. године, тужиљи је отказан уговор о раду и радни однос јој престао дана 19.06.2012. године, услед проглашења технолошким вишком због технолошких економских и организационих промена код послодавца, уз исплату отпремнине. У тренутку отказа уговора о раду тужиљи, тужени је имао укупно 80 запослених на неодређено време, због чега није донео програм решавања вишка запослених. Уговором о пружању услуга од 01.08.2011. године, тужени је преко даваоца услуга фирме А., ангажовао више радника за обављање послова који не спадају у његову примарну делатност, који су запослени код ове фирме.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право закључујући да је тужиљи законито отаказан уговор о раду на основу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09) јер је услед економских и организационих промена престала потреба за обављањем одређеног посла. Исправно налазећи да тужени није био у обавези да доноси програм решавања вишка запослених на основу члана 153. Закона о раду и са тим у вези да примењује критеријуме за утврђивање вишка радника на основу члана 155. цитираног закона, с обзиром да је у конкретном случају укинута само једно радно место, оно на којем је тужиља проглашена за технолошки вишак.

Нису основани ревизијски наводи тужиље да су нижестепени судови погрешно применили материјално право тиме што нису дали одговарајући правни значај чињеници да је тужени преко фирме А., ангажовао више радника за обављање послова који не спадају у његову примарну делатност, с обзиром да ти радници нису у радном односу код туженог због чега та чињеница нема утицаја на радноправни статус тужиље.

Преосталим наводима ревизије тужиља неосновано напада правно становиште другостепеног суда заузето у побујаној пресуди, да суд у радном

спору не може испитивати целисходност економских и организационих промена код послодавца јер то питање и по налажењу овога суда, спада у домен аутономног права послодавца.

Правилно је одлучено и о трошковима поступка на основу члана 153. став 1. ЗПП.

На основу изложеног Врховни касациони суд је одлучио на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**